USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobců: **a) N. I.**, **b) nezl. Y. S.**, oba zastoupeni JUDr. Athanassiosem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem Slavíkova 19, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žalob proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. OAM-370/ZA-ZA14-ZA02-PD1-2014, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2018, č. j. 2 Az 21/2017 – 54,

takto:

I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 10. 2018, č. j. 2 Az 21/2017 – 54, zamítl žalobu podanou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. OAM-370/ZA-ZA14-ZA02-PD1-2014, kterým jim nebyla prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[3] Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Kasační stížnost není přijatelná.

[4] Námitka nepřezkoumatelnosti je zcela obecná. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu všech žalobních námitek, přičemž posuzoval relevanci stěžovateli uváděných skutečností. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami byl v rámci posouzení věci městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Rozhodnutí

žalovaného přitom vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu v návaznosti na tvrzení stěžovatelů ve správním řízení.

[5] Pokud stěžovatelé dále namítli své ohrožení na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny, je třeba předně poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, v němž bylo k bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatováno, že *„[n]a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt", neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá."* Odkázat lze též na další rozhodnutí, ve kterých se této problematice Nejvyšší správní soud věnoval, např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 – 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 – 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28. Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedená rozhodnutí vydána, nezhoršila, spíše naopak – je všeobecně známo, že se konflikt nešíří do dalších jím dosud nezasažených oblastí (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 Azs 41/2018 - 39).

[6] Co se pak týče konkrétně aktuální bezpečnostní situace v Poltavské oblasti Ukrajiny, resp. její změny od roku 2014 (kdy byla stěžovatelům původně přiznána doplňková ochrana), žalovaný se otázkou, zda nemohou být stěžovatelé vystaveni hrozbě vážné újmy v souvislosti s místem jejich bydliště, v napadeném rozhodnutí zabýval. Uvedl, že stěžovatelé pocházejí z města Pyrjatin v Poltavské oblasti, které leží přibližně 450 km od oblasti ozbrojených střetů. Informace OAMP ze dne 24. 11. 2016 k Poltavské oblasti uvádí, že tato je pod kontrolou ukrajinské vlády a od února 2014 v ní nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům. Ani z dalších materiálů ve spisu (informace MZV ze dne 3. 6. 2016, zpráva Human Rights Watch 2016, zpráva OHCHR ze dne 27. 1. 2016) nevyplývá, že by byla Poltavská oblast jakkoliv dotčena ozbrojeným konfliktem na východě Ukrajiny.

[7] Vzhledem k učiněným závěrům se tak stala otázka týkající se možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny ve své podstatě nadbytečnou. Nejvyšší správní soud proto pouze upozorňuje na svoji konstantní judikaturu řešící tuto problematiku, a to například usnesení ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017 - 27, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 – 27, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 2/2016 – 33, a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 Azs 188/2018 – 29. Konkrétně je pak možné uvést názor vyslovený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27: *„Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61).* (...) *...na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřního přesídlení, když je svoboda pohybu omezena pouze ve vztahu k územím ovládaným ozbrojenými skupinami (resp. územím mimo kontrolu ukrajinské vlády). Stěžovatelka by tedy mohla, pokud by toho bylo třeba, nalézt účinnou ochranu v jiné části svého domovského státu."*

[8] Co se týče otázky zdravotního stavu stěžovatele b), který trpí astmatickou alergií a má potíže se sluchem, Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, dále uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v citovaném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS), i z důvodu nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poskytování zdravotní péče na Ukrajině se však této úrovni zdaleka neblíží. Z Informace Světové zdravotnické organizace (WHO) - Ukrajina: Průzkum zdravotního systému 2015 je dále zřejmé, že na území Ukrajiny je dostupná nejen ambulantní a hospitalizační péče v rámci uceleného modelu oddělení oblastních poliklinik, nemocnic či ústředních nemocnic, ale i specializované kliniky, diagnostická střediska a výzkumné ústavy Ministerstva zdravotnictví, což jsou vysoce specializovaná jednooborová střediska poskytující péči pacientům s nejzávažnějšími a nejkomplikovanějšími zdravotními problémy. Z výše uvedeného tak nelze dovodit, že by na Ukrajině nebyla stěžovateli b) poskytnuta dostatečná úroveň zdravotní péče a ten by byl nucen svoji léčbu přerušit.

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatelů uvedená v kasačních stížnostech, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasačních stížností k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů.

[10] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že stěžovatelka a) v replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti uvedla, že jí byl v době probíhajícího řízení před Nejvyšším správním soudem diagnostikován zhoubný nádor v pravém prsu. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí krajského soudu, který vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Průlom tohoto pravidla je sice zcela výjimečně možný v řízení před krajským soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 163/2015 - 28), ale pouze pokud by lpění na dikci § 75 odst. 1 s. ř. s. a nezohlednění skutečností nastalých po právní moci správního rozhodnutí správním soudem mohlo přímo vést k zásahu do rodinného života žalobce, a tím k možnému porušení čl. 8 Úmluvy, bylo by vskutku namístě § 75 odst. 1 prolomit (typicky proto, že žalobce již nemá jiný prostředek ochrany proti zásahu do rodinného života). Nic takového však v nynější věci nepřipadá v úvahu a výše uvedená vážná choroba sama o sobě neznamená, že by návrat stěžovatelky a) na Ukrajinu jí znemožňoval vést rodinný život. Choroba samotná může být, s ohledem na výše popsané nikoli neuspokojivé poměry systému ochrany zdraví na Ukrajině, dále léčena tam.

[11] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatelů za nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[12] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2020

JUDr. Karel Šimka

předseda senátu